

DE KAMELEONVROUW

Jael Delamar

©2017 Jael Delamar

Foto omslag

Patrick Strouken Fotografie, Geleen

Vrouwen zijn de kameleons van de liefde.
Mannen zijn de kleuren waaraan zij zich aanpassen.

Maurice Chevalier

INHOUD

Inleiding	9
De verhalenbundel	12
Willekeurige nacht	13
Willekeurige werkdag	19
Zondag	24
Sportavond	29
Kroegavond	35
Instant romantiek	43
Feestje	48
Presentaties	51
Klachten	56
Pyamadag	59
Wellness	65
Niet alleen rozengeur en maneschijn	69
Theater	79
Zomervakantie	83
De club	88
Zonnige dag	93
Ziekenbezoek	99
Driehoek	103
Online daten	109
Vakbeurs	123
Muziek	129
De verhalenbundel gaat dicht	133
Nieuwe kleur	136
Van alles het beste	140
Bericht van de meiden	143
Nieuwe habitat	146
Nieuwe plannen	151
Besluit	154

INLEIDING

“Hij rook naar kut”, herhaalt Nathalie hardop de woorden die ze leest. Ze klapt het boek dicht en zegt “Pfff, ik krijg het bloedheet, word geil en dan lig ik hier met chickies op het strand.” De andere drie vrouwen lachen. Rijkelijk met olie ingesmeerd liggen ze op een zonnebed onder een parasol op het strand in Tenerife. Om vrijwel streeploos bruin te worden, met enkel een string aan, steken ze hun prachtige billen parmantig in de lucht. Drie jonge meiden van vijftientig, Nathalie, Bianca en Margo, en Luna, een vrouw van vijfenvijftig. Het groepje van drie heeft haar gisteren ontmoet toen zij in haar eentje aankwam in het hotel. Luna zat aan een koel biertje op het terras te wachten tot haar kamer in orde was. Ze hoorde drie vrouwenstemmen ergens voor haar, die in de Nederlandse taal tegen elkaar zeiden dat ze wilden weten waarom zo’n aantrekkelijke vrouw in haar uppie op vakantie gaat, zich niet realiserend dat Luna het kon verstaan. Luna, spontaan als ze is, meldde zich meteen als landgenote en maakte vrolijk kennis met hen. Haar antwoord op hun vraag wilde ze hen in de loop van de komende dagen geven. Vandaag trekken ze met hun viertjes de blikken van menig man. Sommige kerels durven openlijk te kijken en opmerkingen te maken, anderen, vooral die, waarnaast een vrouw ligt, gluren uit hun ooghoeken terwijl ze zogenaamd de krant lezen. Met opzet lopen de dames heupwiegend naar een vrije plek, spreiden hun badlakens uit over de stretchers en kleden zich langzaam uit. Met hun lange haren in een staart onder een blinkende pet, een stoere zonnebril op, smeren ze elkaar zorgvuldig in. Af en toe luid gillend omdat er onverwacht geknepen of een pets op de billen gegeven wordt. Nathalie probeert stilletjes verder te lezen in de verhalenbundel Extase, tien erotische verhalen van bekende Nederlandse schrijfsters. Al snel echter geeft ze het op. Luna reageert op haar verzoeking en zegt in een opwelling dat ze de ervaringen die in het boek beschreven worden zelf meegemaakt heeft en dat die mede hebben geleid tot haar vakantie solo. “Wow, kom op, laat horen...”

En zo gebeurt het dat de meisjes elke dag naar drie verhalen luisteren, een voor ergens in de ochtend, een voor de lunch, eentje in de avonduren. Luna vertelt dat haar avonturen grappig of spannend of ruig lijken. Er zit echter ook een addertje onder het gras en dat verklapt ze op de laatste

avond pas. In hun enthousiasme stellen ze voor dat Luna haar verhalen later nog wat aandikt, waar nodig afzwakt en bij thuiskomst opschrijft; er een boek van maakt. Luna, het idee niet serieus nemend, begint met een zwaar overdreven beschrijving van een mogelijke titel en omslag en ze proesten het uit van het lachen en iedereen doet er een schepje bovenop met het verzinnen van een nog meer hilarische titel en omslag.

Maar het zaadje is geplant en ontkiemt. Wanneer Luna na acht dagen zonneschijn in Tenerife, haar koffer heeft gepakt om huiswaarts te keren, zoekt ze naar pen en papier en schrijft, schrijft en schrijft. De hele terugreis, die met een tussenlanding ellenlang duurt. Maar Luna hoort of ziet niets meer om zich heen en laat de woorden uit haar hoofd en pen vloeien, alsof het gloeiende lava uit een innerlijke vulkaan is, die plotseling actief is geworden. Misschien dat de hitte van de zon haar aangewakkerd heeft of de vurige energie van de jonge vrouwen, maar het woordenmagma blijft stromen en stolt hier, in dit boek. Een boek, waarin de hoofdpersoon met een knipoog vertelt over de ondeugende, korte ontmoetingen met mannen in haar leven tot aan het moment waarop ze besluit dat het tijd wordt haar “actiekleuren” voorgoed af te werpen. Luna, de goed geconserveerde vijfenvijftig jarige, alleenstaande vrouw. De kameleonvrouw.

DE VERHALENBUNDEL

WILLEKEURIGE NACHT

“Natuurlijk weer veel te laat met naar bed gaan. Even tellen hoeveel uurtjes ik nog kan slapen, voordat ik, zoals altijd, uit mezelf op hetzelfde tijdstip wakker word om aan de werkdag te beginnen. Het zijn er maar vijf, maar het moet genoeg zijn”. Hup, warme badjas en sloffen uit, duik ik op de zachte matras . Even met mijn lijf zoekend naar het fijnste plekje in het grote tweepersoonsbed, heen en weer bewegend met de voetjes om het matras te verwarmen, kneed ik het hoofdkussen en trek het heerlijk geurend dekbedovertrek tot aan mijn oren. Ik vind het zelf een maffe gewoonte, om mijn beddengoed te besprenkelen met mijn favoriete parfum, maar het ruikt dan zó vertrouwd naar mezelf, dat ik sneller ontspan. Als ik maar een paar uurtjes heb om uit te rusten, is het wel handig wanneer ik die ook volledig kan benutten. Ik heb geen idee hoelang ik al slaap, wanneer mijn mobiele telefoon het geluid van een binnenkomend appje laat horen. Zo diep slaap ik kennelijk nooit, want alle geluiden signaleer ik. Ik slaap eigenlijk ook het best, wanneer er een beetje geluid is, van stemmen of muziek. Dat heeft te maken met mijn kindertijd. Wanneer ik in een bedje lag of op een matras of in een stoel of op de bank, was er altijd geluid om me heen. Bij doodse stilte blijf ik waakzamer. En wanneer er een onverwacht en onbekend geluid is, staan al mijn antennes op scherp en duurt het vervolgens een poosje voordat ik de slaap kan hervatten. Hoewel ik de geluiden van mijn telefoon waarneem, ongeacht welke, is het afhankelijk van mijn slaapfase, of ik ook reageer erop. Deze keer buig ik mijn bovenlichaam naar links en kijk op het display en zie dat er een vraagje op staat van een man die ik oppervlakkig maar toch al lange tijd, ken. Mijn bekendenkring bestaat voor het grootste deel uit mannen, van verschillende leeftijden en zeer uiteenlopende types. Met sommige mannen heb ik een vriendschappelijke relatie met benefits, dat wil zeggen dat fysiek contact niet uitgesloten is, hetgeen niet enkel seks betekent. Andere mannen herken ik slechts van de uitgaansgelegenheden, mijn werk, of noem maar enkele plaatsen waar je mensen tegenkomt. Zonder naar het tijdstip te kijken vermoed ik dat het dan een uur of half vier, vier uur is. Dat is, zoals ik uit ervaring weet, een typische tijd voor enkele mannen, die zelf de slaap niet kunnen vatten,

om te bedenken met wie ze nog een nachtelijke “conversatie” kunnen voeren. De kans daarop is groot bij mij. Ik zal vrijwel altijd reageren, soms ook even “aan de praat” blijven. Na het beëindigen van het contact, slaap ik gewoon verder, tenzij de inhoud van de geschreven of gesproken woorden mijn brein op volle toeren zet. Dan kan het best gebeuren dat er van slapen niets meer komt. Zoals bijvoorbeeld het moment dat een geliefde man vanuit een bar of taxi in beschonken staat belt en ik me daarna blijf afvragen wat hij werkelijk heeft uitgespookt en welke versie hij mij zal opdissen. Natuurlijk, ik heb geen vaste relatie met iemand, dus heb ik er niets mee te maken wat hij wel of niet uitvoert, maar ik houd van openheid en oprechtheid in elk contact, hoe hard de waarheid ook kan zijn. Daar denkt blijkbaar niet iedereen zo over en daar heb ik moeite mee, ik kan daar zeer teleurgesteld en verdrietig door raken.

Deze keer gaat het na de inleidende vraag, hoe kom je overigens op die vraag “Slaap je?”, al snel de bekende weg op: zijn geile bui speelt hem parten. Ik denk: “Ja, ja, dat ligt voor de hand.” Ik denk na over wat ik terug typ, gek genoeg, want ik kom niet op het idee, niet te reageren of meteen te schrijven dat ik verder wil slapen, of beter voor mijn nachtrust, de telefoon gewoon uit te zetten. Tuurlijk weet ik best wel dat dat het slimst is, maar stiekem vind ik zulk soort aandacht toch best leuk. Och ja, uiteindelijk wil elk mens graag aandacht, alleen ieder op een andere manier en tijdstip. Ik “voer” hem een klein beetje met mijn opmerkingen, waardoor de inmiddels heel wakkere man, aangeeft telefoonseks te willen of me een afspraak voor later in die week probeert te ontlokken. Een hitsig praatje met bevredigend resultaat houden is praktisch gesproken geen enkel probleem voor mij. Ik kan op commando vrijwel in elk gewenst scenario een scène van gesproken woorden voorzien, waar de toehoorder ongelooflijk opgewonden van raakt en door eigen handwerk een natte wakkere droom beleeft. Of ik er mentaal en emotioneel achter sta is een andere zaak. Wanneer ik zelf vind toe te zijn aan seksuele opwinding met of zonder hoogtepunt, stem ik in met een dergelijk verzoek. Evengoed bedenk ik een andere keer dat ik geen zin heb iets te veinzen en weiger. Zelden zijn de mannen beledigd, doen gewoon een volgende keer opnieuw

een poging.

Leo begint over zijn favoriete onderwerp: harde seks, sadomasochisme. Of en zo ja, hoe hij dit uitwerkt in real life weet ik niet, maar zijn fantasie voert hem nu naar mij, zijn domina. Hij wil me horen zeggen wat ik met hem doe, terwijl hij vastgebonden, geblinddoekt is. Het is als een pornosite bekijken, maar dan in zijn hoofd. Het mooie ervan is, vindt hij, dat alles mogelijk is, zonder bijwerkingen. Deze keer geef ik niet toe. Ik heb al zo vaak hetzelfde verhaaltje opgehangen en om variaties te bedenken ben ik nu, om vier uur 's nachts, te lui. Dat zeg ik hem ook. Leo antwoordt met: "Jammer, want je bent zo'n lekker wijf." Ik reageer: "Dat lekkere wijf wil nu verder slapen, anders blijft ze geen lekker wijf." Ik leg de telefoon weg en draai me op mijn andere zijde om de slaap te hervatten. Ik neem nog waar dat er twee keer een appje binnenkomt, maar het deert me niet. Leo mag dan wel een aardige vent zijn, maar er zijn grenzen aan mijn empathisch vermogen. Ik weet inmiddels, dat Leo en al de andere nachtelijke bellers, mij ook vergeten zijn vanaf het moment dat ze in slaap vallen.

Er zijn vrienden, die midden in de nacht bellen omdat ze een dipje in hun stemming hebben en gewoon even een luisterend oor willen. Dit soort gesprekken vind ik een zekere waarde hebben, ik weet immers zelf van momenten waarop ik me eenzaam voel en wel tegen iemand aan zou willen lullen of gewoon vastgehouden zou willen worden en over mijn bol gestreken worden. Hoewel praten niet is wat ik het meest mis. Ik heb eerder last van "huidhonger". Ik verlang dan zo naar een simpele aanraking, dat mijn huid bijna zeer doet van verlangen. Niet naar seks, maar naar intimiteit. Hoeveel seks ik ook heb, intimiteit is een ander ding. Tedere, herhalende bewegingen zonder doel, die aangeven: ik ben graag bij je, ik vind je mooi, zacht, ik respecteer je, of gewoon lepeltje-lepeltje liggen, of elkaars vingers in elkaar strengelen en niet meer willen loslaten, of gewoon ruiken aan elkaar, het hoofd in de schoot van de ander leggen en geaaid worden, samen een uitgebreid bad nemen en elkaar wassen, elkaar masseren met warme olie, elkaar lekkere hapjes voeren of gewoon lekker gek doen en schateren van het lachen. In tegenstelling tot wat

een aantal mannen denken te moeten laten zien door hun voortvarende seksuele handelingen, liefst het hele rijtje van favoriete posities afwerkend in een sneltreintempo en dan als een blok in slaap vallen of zich snel aankleden en vertrekken. Er zijn slechts enkele vrienden geweest, die mijn huidhonger bevredigden en zelfs lieten toenemen. Wanneer deze mannen uit mijn leven verdwenen, had ik echt lichamelijk last van ontwenningverschijnselen. De eerste periode van gemis is telkens het zwaarst. Hoe vaker mijn honger gestild werd, hoe sterker het verlangen. Het is echt afkicken. Totdat er opeens iemand komt, die het weer letterlijk in zijn vingers heeft, dan begint alles weer van voren af aan. Diep in mijn hart hoop ik erop dat er ooit een dag komt (en nog vele erna) dat er wederzijds sprake is van dezelfde blijvende behoefte aan elkaar.

Door mijn huidhonger is het soms onmogelijk rustig te blijven liggen, van buiten en binnen is alles onrustig en kan ik niet wachten op de slaap. Ik sta op, steek theelichtjes aan en brand wierook, zap met de afstandsbediening naar een muzieksender op tv en dans. Ik dans totdat ik uitgeput ben. Soms ben ik zo bezweet, dat ik mezelf vies vind en een bad neem om te ontspannen en weer lekker te ruiken. Ik heet niet voor niets Luna. Ik ben een “maanvrouw”, een nachtmens, krijg in de uren dat het overgrote deel van de mensheid slaapt, meer energie, creatieve ingevingen, dan overdag. Zonder op een kalender of naar de maan aan de hemel te kijken, weet ik wanneer het volle maan is. In zo’n nacht kan ik niet slapen, ben ik heel onrustig. Helaas vraagt mijn werk van me, mijn bioritme aan te passen. Dat kan best, wanneer ik niet al te vaak later dan het middernachtelijk uur naar bed ga. In het weekend verstoort ik dat ritme uiteraard en ook nog wel eens door de week. Het komt geregeld voor, dat ik, hoewel ik op tijd in bed lig, de slaap niet kan vatten. Slaap kun je niet inhalen, daarom heb ik geleerd bij tijd en wijle mezelf in ieder geval toe te staan een “pyamadag” in te lassen, waarop ik met opzet geen actie plan, gewoon zie waarmee ik me bezig houd en mijn ogen dicht laat vallen, wanneer de slaap mij overmamt. De volgende dag bruis ik weer van de energie.

Maar deze nacht ben ik na de onderbreking snel vertrokken naar dromenland. Het komt zelden voor dat ik in mijn slaap prettige belevenissen

heb, integendeel, het is geen uitzondering dat ik met versnelde hartslag en badend in het zweet wakker schrik en precies kan navertellen waarom. In het verleden heb ik me verdiept in droomverklaring. Ik schreef mijn dromen elke nacht op en puzzelde de dag erna uit, wat de archetypische betekenis zou kunnen zijn. Ik volgde zelfs een workshop ervoor en bezit verschillende boeken over dit onderwerp. In de slaap verwerk je de informatie waarmee je je bewust en onbewust bezig hebt gehouden, maar dat wetende kwam ik niet tot sluitende verklaringen. Soms was er een voor de hand liggende uitleg mogelijk, maar het kon evengoed een totaal ander proces zijn wat zich afspeelde. Het was voor mij niet duidelijk en ik houd van duidelijkheid. Ik heb de droomuitleg dus losgelaten.

Gelukkig ben ik me deze resterende uurtjes nergens van bewust en word ik even voor achten wakker. Ik permitteer het me nog tot acht uur te blijven liggen en de aard en volgorde van de activiteiten van de voor mij liggende dag door te nemen in mijn hoofd. Dan denk ik aan een liedje van Herman van Veen: “Opzij, opzij, opzij. Maak plaats, maak plaats, maak plaats”, bed opmaken, plassen, tandenpoetsen, douchen, gezicht opmaken, aankleden, ontbijten, vaatwasser leeg- en inruimen, boterhammen smeren en fruit pakken om mee te nemen, tas en laptop inpakken, jas aantrekken, autosleutel van het sleutelrekje wippen, huisalarm aanzetten en in de auto stappen, intussen denkend aan de afspraken met mijn cliënten op deze dag. Op mijn telefoon zal ik pas weer kijken als ik goed van start ben gegaan.